

FAL

DOMONKOS ISTVÁN

Fogadj magadba, fal.
Egész —
a részek összességénél
több vagy-e?
— a részt.

Szólj hozzám, fal!
Tégla-lét:
zárd rám tested
beton-
tégelyét.

Életem kölcsön adtad
régen:
most visszaadom,
ha nem is
kéred.

Nemzéskor csak a rab majom
variál.
Ami voltam az maradtam:
tégla
mely zihál!

Tésztát főztem lobogó vízben.
Néha.
Aztán hagytam, hogy elöntsön
a részletek
váladéka.

Mint acélhúrban a hang kerek
sörétféje,
úgy gurul bennem ide-oda
egy szónak
pók-teteme.

A BAKONYOM VAGY FAL!
Lyukaid pörkölt peremén
vérszürke vér.

Húgyszagú, meszes csápjaiddal
szoríts!
Mint permet a rovar a cél-
talanságtól
mentesíts!

Szorítsuk habarcs, a szeget,
a kampót,
melyen a fagy falszagú
teste
lóg!

Értelem, dúsítsd közönyünk!
Vér sodródj!
Tápláld méhünk kásájában
az ólom-
ondót!